

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. február 2.
(vasárnap)**

Szepesy László

KICSODA SZÁMODRA JÉZUS?

Énekek: 201,1-2, 222,1-3.8-9, 290,1-3

Lekció: Lukács 9,18-20

„És történt, mikor Ő magában imádkozott, vele voltak a tanítványok; és megkérdezte őket, mondván: Kinek mond engem a sokaság? Ők pedig felelvén, mondták: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illyésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. És mondta nekik: Hát ti kinek mondotok engem? Péter pedig felelve, mondta: Az Isten ama Krisztusának.”

Alapige: Lukács 9,20

„És mondta nekik: Hát ti kinek mondotok engem? Péter pedig felelve, mondta: Az Isten ama Krisztusának.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk a mi Urunk Jézus Krisztus által, dicsőítünk és magasztalunk azért, mert Te teremtetél, alkottál minket, és Te viseled a mi gondunkat. Hisszük, hogy Te rendelsz el időt minden eseményre, mindenre, ami velünk történik, Nálad van életünk kezdete és vége, és közöttte is mindent Te határozol meg. Hálát adunk azért, hogy egy újabb hónapot kezdhettünk meg a tegnapi nap folyamán, és azért, hogy tart még a kegyelmi idő. Mindazonáltal, Urunk, nem csak időt szeretnénk kérni Tőled, és nem csak a Te gondoskodásodat, hiszen mit érünk ezekkel, hogy ha azt bűnre és rosszra használjuk, hogy ha azzal csak naponként szaporítjuk a bűnt, és vétünk Ellened. Ezért szeretnénk kérni Téged, ahogyan énekeltük is: drága ígédet add nekünk, és Szentlelkedet, aki munkálkodik a mi szívünkben, formálja át úgy az életünket, hogy megtanítson minket bölcsen

KICSODA SZÁMODRA JÉZUS?

számlálni napjainkat, hogy Téged akarjunk követni, Téged dicsőítő módon élni, hinni, gondolkodni és tenni mindent.

Ezért kérjük Tőled azt a kegyelmet, hogy ma is mutassad meg nekünk szent Fiadat, Krisztust. Kérjük, hogy Ő legyen a mi egyedüli reménységünk, Megváltónk, Szabadítónk, Királyunk, aki vezet bennünket, akinek szavára, mint parancsra, mint törvényre figyelünk, Ő legyen a mi egyedüli közbenjárónk, főpapunk, akinek az áldozatára nézünk, valahányszor nap mint nap elkövetünk bűnöket, és Őmiatta remélünk bocsánatot és kegyelmet. És legyen Ő a mi főprófétánk, aki tanít bennünket a Te akaratodra, aki kijelenti, megmutatja nekünk Önmagát és mindent, amit látnunk, hallanunk, ismernünk kell ahhoz, hogy a Te utaidon járva Téged követhessünk.

Így kérünk, hogy áldd meg mai napunkat, istentiszteletünket! Kérünk, hogy szentelj meg bennünket, és add, hogy az igehirdetés, igehallgatás és a Te akaratod elhívése és megcselekvése is hadd dicsőítsen Téged!

Kegyelmedben bízva kérünk, így legyél közöttünk Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Azt, hogy egy kérdés mennyire fontos, és milyen súlya van, sok dolog meghatározza. Például nem mindegy, hogy ki az, aki felteszi nekünk a kérdést. Más a súlya, ha egy idegen kér tőlünk útbaigazítást, vagy a gyermekünk fordul hozzánk, vagy a tanárunk, a főnökünk tesz fel egy kérdést, vagy egy rendőr, egy bíró kérdez bennünket, vagy éppen maga Isten. És az sem mindegy, hogy a kérdés elméleti vagy gyakorlati! Elméleti, azaz nincs hatása az életünkre, hiába válaszoljuk meg, nem változik meg semmi; vagy gyakorlati, mert megváltoztatja azt, hogyan élünk tovább, hogyan megyünk tovább. Az sem mindegy, hogy a válaszunak milyen következményei lesznek, ahogyan az sem, hogy válaszuk nyilvános-e, sokan megtudják, mit hiszünk, mit vallunk, mit gondolunk, vagy pedig csak 1-2 ember, a beavatottak ismerik a gondolatainkat.

Ezeket a szempontokat végig gondolva Jézus Krisztus kérdése, hogy személy szerint kinek mondod Őt, a legfontosabb kérdés az életedben és az enyémben, amit fel lehet nekünk tenni, és amit mi megválaszolhatunk. Miért? Azért, mert maga az élő, mindenható Isten kérdez engem és téged erről. Ennek súlya kell, hogy legyen, amikor Isten kérdez. Az nem valami futó kérdés, annak meg kell állítania, el kell gondolkoztatnia, és a válasznak legbelülről kell jönnie, őszintének kell lennie. Azért fontos, mert Isten minden embert felelőssé tett arra nézve, hogy válaszoljon erre a kérdésre: kinek mondod Jézust? Ha valaki nem tudja a választ, vagy egyszerűen csak közömbös, és nem törődik azzal, hogy válaszoljon, az is válasznak minősül Isten szemében. Ez a kérdés a leggyakorlatiasabb kérdés a

világon, mert nemcsak a földi életünket határozza meg, hogy hogyan élünk, hanem döntő fontosságú az ember örök élete szempontjából is. A kérdésre adott válaszunk következménye a menny vagy a pokol. A rossz válasz, vagy a válasz hiánya örökre kárhoztat minket. A helyes válasz viszont megnyitja az örök élet kapuját előttünk. Ez a kérdések kérdése, amelyre már nagyon sokan választ adtak a történelem folyamán. Filozófusok, teológusok, hamis vallások, ateisták, humanisták mind-mind válaszoltak erre a kérdésre. Sajnos azonban a válaszaik többsége téves.

Azt gondolnánk, hogy ez egy nagyon összetett és bonyolult kérdés. Sokan azt próbálják elhitetni velünk, hogy nehéz megválaszolni, hiszen végtelen számú könyv, cikk és vita foglalkozik Jézus Krisztus személyazonosságának kérdésével. Mindezek azt sugallják, hogy nagyon-nagyon nehéz választ találni erre a kérdésre, hogy kicsoda neked Jézus. Még létezik is egy ki nem mondott konszenzus, egyetértés, miszerint erre a kérdésre nincs is igazi válasz, ez egy olyan dolog, amin csak gondolkodni lehet a válasz, a megoldás reménye nélkül.

De az igazság az, hogy a kérdésre nagyon könnyű válaszolni. Csak akkor nehéz a válasz, ha elutasítjuk a Bibliát, Isten kijelentett szavát. Bárki, aki rossz választ ad arra, hogy ki is Jézus, az elutasítja a Szentírás egyértelmű bizonyágtételét, elutasítja a Biblia íróinak tanúvallomásait, beszámolóit, amelyet saját szemükkel láttak, fülükkel hallottak. Helyette minek hisznek? Hisznek a saját racionális gondolkodásuknak, mert az emberi gondolkodás mindent felülmúl. Vagy a hamis vallások tanításainak, mint a mohamedán vallás, amely egy egyszerű emberré degradálja le Jézus személyét. Vagy csupán a folyamatosan változó emberi bölcsességnek hisznek, annak, amit a nagy tudósok mondanak, mert az ilyen emberek véleményére adunk. Másként fogalmazok: nem hiszünk azoknak, akik találkoztak Jézussal, beszéltek Vele, Isten Szentlelke kinyilatkoztatta nekik, hogy kicsoda Jézus, de mindenki másnak, aki később élt, és nem látott, hallott semmit Róla, nekik pedig igen.

Nem bonyolult kérdés ez, Testvérek! A válasz egyszerű és teljesen egyértelmű, ha elfogadjuk, amit a Biblia mond. Mind a négy evangélium, amely Jézus földi életéről szól, egyértelműen válaszol arra a kérdésre, hogy kicsoda Ő. János evangélista világosan megfogalmazza az evangélisták célját, hogy miért íródtak le az evangéliumok: *„Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az Ő nevében”* (János 20,31). Jézus a Krisztus, Ő az Isten Fia. Ha hiszel Benne, örök életed lesz az Ő nevében. Ez nem kétértelmű, ez nem homályos beszéd, hanem világos, pontos információ, amely a Szentírás lapjain tárul elénk. Itt nem kell semmit ködösíteni, homályosítani, a Biblia világosan állítja, kicsoda Jézus.

Az evangélistáknak – szabad így mondani: Krisztus életrajzíróinak – is fő célja ennek a kérdésnek a tisztázása volt: kicsoda Jézus neked és nekem! Lukács evangéliumában egyszerűen nem lehet megkerülni ezt a kérdést, hogy kicsoda Ő. Ahogy az elejétől elkezdjük olvasni, újra és újra szembe találkozunk a válaszokkal. Most csak néhányat hadd említsek, hogy lássuk, ez az evangéliumok fő célja. Az 1. fejezetben egy angyal tanúságtétele olvasható a Messiás eljöveteléről, aki Úr Jézus Krisztusnak vallja Mária gyermekét. Ugyancsak az 1. fejezetben egy Zakariás nevű ószövetségi pap azt mondja, hogy Ő lesz a Messiás, azaz a Krisztus. A 2. fejezetben angyalok dicsőítik Őt, mikor Betlehemben megszületett, és Messiásnak nevezik, majd két jeruzsálemi gyülekezeti tagnak: Simeonnak és Annának kijelenti Isten külön-külön is, hogy ki az a gyermek ott, akit szemükkel látnak, kezükkel megfognak, Ő a Krisztus, a megígért Krisztus, aki azért jött, hogy beteljesítse az ószövetségi próféciákat, és a bűnösök Megváltója legyen. A 2. fejezet további részében maga a 12 éves Jézus jelenti ki magáról, hogy Isten az Ő Atyja, azaz Ő az Ő Fia. A 3. fejezetben Keresztelő János mondja Róla, hogy Ő Krisztus, majd Jézus megkeresztelésekor az Atya szólal meg, jelenti ki Őt szerelmes Fiának, és a Szentlélek is bizonyosságot tesz Róla, mert rászáll. Ezt követően még az ellenségei is bizonyosságot tesznek Róla a 4. fejezetben. Először a Sátán mondja a kísértéstörténetben: „*Ha Isten Fia vagy...*”, kimondja, hogy mit állítanak Róla. Majd a 34. versben ördögök azonosítják Őt Isten Szentjeként: Te vagy az Isten Szentje, az Isten Fia. Aztán az 5. fejezetben Jézus a gutaütött ember gyógyításával bizonyítja be, hogy Ő Isten, mert hatalma van megbocsátani a bűnöket. A 8. fejezet 28. versében a gadarai megszállott mondja Róla, hogy Te vagy a „*felséges Istennek Fia*”. És még sorolhatnánk a példákat. Olyan csodálatosak az evangéliumok! Világosan elénk adják, kicsoda Jézus. Elénk adják, amit prédikált, amit tanított, a csodákat, amiket tett, hogy halálos betegségeket gyógyított, jeleket tett, és ennyiből is kiderül, hogy az evangéliumokban ez nem kérdés, hogy kicsoda Jézus: Ő a Krisztus, az élő Isten Fia, ahogyan Máté evangéliumában olvassuk Péter válaszát. Ha valaki nem akarja elhinni Jézusról, hogy Ő a Krisztus, akkor a Szentírás világos tanúságtételének nem hajlandó hinni. Ezzel legyünk tisztában.

Az első kérdés tehát, amit Isten feltesz nekünk, az, hogy hisszük-e, hogy Isten tanúkat adott nekünk az igében, hiszünk-e az Ő igéjének, amit a Bibliában ad elénk. Hiszünk-e annak, amit Ő Jézusról mond, vagy pedig nem? Mert a Krisztus által feltett kérdés személyes kérdés: személy szerint te mit hiszel Jézusról? És honnan máshonnan vennéd az információdat, mint a Szentírásból, személyesen Istentől, azoktól az emberektől, akik Jézussal éltek, szolgáltak, Őt követték? A Szentlélek rajtuk keresztül örökítette meg mindazt, amit Jézus tett. Nekünk az ige az egyedüli forrásunk, se-

gítségünk, hogy válaszolni tudjunk erre a kérdésre. Az apostolok – mikor Krisztus megkérdezte őket, hogy személyesen ti kinek gondoltok engem – korábban már sok mindent tapasztaltak, láttak, hallottak. Krisztus nem a szolgálata elején kérdezte őket saját személyével kapcsolatosan, hanem majdhogynem a szolgálata vége felé. Két és fél év eltelte után, miután anynyi mindent átéltek Vele együtt, kérdezi meg őket: személy szerint kinek mondotok engem? Azután, amit láttatok, hallottatok, velem átéltetek.

A mi Jézussal kapcsolatos ismeretünk a Szentírásból származik. Nem válaszolhatunk erre a kérdésre őszinte lelkiismerettel, ha előbb nem olvassuk át az evangéliumokat, vagy nem hallunk Jézus személyéről szóló hirdetett ígét. De van még egy másik, másodlagos forrás: ez pedig a hívő ember saját tapasztalata. Mert mindazok, akik el merik hinni a Bibliában leírtakat, azt fogják megtapasztalni, hogy Isten olyan, amilyennek mondja magát, amilyennek ebben a könyvben megmutatja magát. A hívő embernek sosem kell csalódnia Isten személyét illetően, mert Ő nem változik meg, Ő ugyanaz, amilyennek ez a könyv leírja Őt, és azt teszi, amit abban megígért.

Amikor Krisztus a 12 apostolt megkérdezte személyesen, akkor Péter, mint a tanítványok egyik képviselője, szóvivője válaszolt: *„Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”*. Ez a válasz nem tartalmazott új információt, ez nem volt egy új dolog. Miért? Hiszen az apostolok már kezdetek óta valamilyen formában hitték, hogy Jézus a Messiás (görögül Krisztus), akit Isten megígért az emberiségnek, hogy Ő szabadítja meg az embereket bűneikből. Vajon András apostol, Péter öccse, a Jézussal való találkozása után nem azzal az örömhírről rohant bátyjához, hogy *„megtaláltuk a Messiást”* (János 1,42)? Ez még a kezdet kezdete volt. Vagy amikor keresztelő János már börtönben volt, és hozzá ragaszkodó tanítványait Jézushoz akarta küldeni, hogy Őt kövessék, vajon nem azt kérdeztette meg velük, hogy te vagy-e az eljövendő, akit várunk, azaz a Messiás? És Krisztus válaszából nem ez lett világossá, hogy de, igen, én vagyok az? Vagy a János 6-ban nem arról olvasunk-e, hogy mikor Krisztus arról beszél, hogy Ő az életnek kenyere, és ebben sokan megbotráncóznak, a tömegből sokan elhagyják Őt, akkor megkérdezi az apostolokat, hogy *„ti is el akartok-e menni”*? Péter a válaszában nem vallást tesz: *„És mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia”* (69. vers)?

Látjuk, nem új vallástétel ez, de mégis nagyon fontos, amit itt Péter kimond. Miért? Mert Krisztus, mintegy tanítása csúcspontjául kérdezi meg tőlük, hogy kinek vallotok engem. Több hónapon, éven át tanította őket szavakkal, példaadással, látták a csodáit, és most a legfontosabb tanítást akarja bennük megerősíteni: azt, hogy kicsoda Ő. Mert a legfontosabb és leglényegesebb kérdés a keresztyénségben ez: kicsoda Jézus személye! A

válasz pedig, amit Isten kijelentett Péternek: Ő „*a Krisztus, az élő Istennek Fia*”. Ez a leglényegesebb bibliai igazság. Amikor Fülöp evangélista az etióp kincstárnokkal találkozik az úton, és utazás közben kevés ideje van beszélni neki az evangéliumról, miről beszél? Mit értett meg ez a kincstárnok, és milyen hitre jutott? Megkeresztelkedése előtt vallástételt kért tőle Fülöp. És milyen vallást tett ez az etióp kincstárnok? „*Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia*” (Apostolok Cselekedetei 8,37). Amikor rövid idő van beszélni egy ismeretlennel, mi a leglényegesebb, amiről beszél az evangélista? Az, hogy kicsoda Jézus! Ez a központi kérdése hitünknek, ez a lényeg! Krisztus azért kérdezi meg a tanítványait arról, hogy mit gondolnak az emberek Róla, és személy szerint ők mit mondanak Róla, mert ezt az egyszerű igazságot, hogy Ő a Krisztus, akarja szívükbe vésni, hogy mindig higgyék azt. A keresztyénség nem parancsolatokból, tiltásokból és erkölcsi szabályokból álló szabályrendszer körül forog, hanem egy személy körül: Jézus körül, a Szentháromság Isten körül. Ő a lényeg, Benne kell hinnünk, és minden más Vele kapcsolatos dolgot, majd Rajta keresztül értünk meg, a szabályokat, a parancsokat, az evangéliumot, és minden mást. Az Ő személye a lényeg.

Nem új információról van tehát itt szó, mégis egy fontos hitvallás hangzik el, amire Krisztus felépíti, alapozza egyházát: mégpedig saját személyére, hogy ki Ő. Erre épül fel az élő keresztyén egyház. Magára Krisztusra. Ő a szegletkő, amely megvettetett. Azt pedig, hogy mit jelent Krisztusnak lenni, valószínűleg az apostolok nem értették teljesen, hiszen az ő elképzeléseikben egy győztes, politikailag az országot újjászervező és más népeket meghódító Krisztus képe élhetett. Nem gondolták, hogy a Krisztusnak, Megváltónak valaha is szenvednie kell. Nem gondolták volna, hogy a nép valaha is elutasíthatja Isten küldöttjét, azt pedig végképp nem, hogy elfogják, és keresztre feszítve megölik Őt. Idegen volt számukra az a gondolat, hogy Krisztus nem legyőzi a pogány nemzeteket, hanem életét adja értük, bűnösökért, hogy megmentse őket. Nem értették, hogy Isten az Ő hatalmát a feltámadásban, az új életben, a halál legyőzésében akarja megmutatni, ahogy egy bűnös embert is újjá tud teremteni, nem pedig mások leigázásában. Abban, hogy a lelki halott embert új élettel ajándékozza meg. Az Isten nélkül élőt azzal, hogy Istennel együtt éljen. Nem értették azt, mit jelent Krisztus feladata, tisztsége, ezért a folytatásban erről még tanítja őket Krisztus, és ezután, hogy Péter vallást tesz, jelenti ki háromszor, hogy Neki fel kell mennie Jeruzsálembe, ott átadatnia, megöletnie, de fel fog támadni. Mert miután ki van mondva a lényeg, hogy Te vagy a Krisztus, utána kezdi el magyarázni, hogy mit is jelent ez.

Csodálatos ez a kifejezés, Testvérek: Isten Krisztusa. Lukács így fogalmazza meg. Ezeket adja Péter szájába: „*Az Isten ama Krisztusának.*”

Ez birtokos eset: Istené Krisztus. Nem mi, emberek tettük és tesszük az-zá, hanem Isten. A Krisztus szó lefordítva annyit jelent, hogy felkent (régén olajjal kenték fel a királyokat, főpapokat, prófétákat), itt azt jelenti, hogy Isten bízta meg, hatalmazta fel Őt szolgálata elvégzésével. Megkeresztelésekor is a Szentlélek száll Rá, mintegy felkeni Őt egy feladatra. Addig is ott volt a Szentlélek az életében, csak ott a krisztusi feladatokra felkeni Őt Isten. Mert Ő az, aki a mi megmentőnké, királyunkká, főpapunkká, főprófétánkká tette Krisztust. Manapság sajnos népszerű az a szófordulat, hogy ültess Jézust szíved trónjára, tedd királlyá Őt! De a lényeg pont az, hogy nem mi tesszük Őt azzá. Ő nélkülünk is az, mert Isten tette Őt azzá, a megbízást személyesen az Úrtól kapta, nem tőlünk. Nem én vagyok az, aki Őt nagyra teszem. Ehhez a gondolathoz a Szentírás nagyon ragaszkodik. Nem egyedül itt fordul elő ez a szófordulat. A Lukács 2,26 Simeonról beszél, akinek a Szentlélek azt ígérte meg, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja, kit? Az „*Úrnak Krisztusát*”! Nem azt a szófordulatot használja a Szentírás, hogy Simeon Krisztusát, hanem az „*Úrnak Krisztusát*”. Itt is így szerepel. Úgy beszélünk Róla, mint a mi Messiásunkról. Legyen azzá hit által személyesen, de nem mi tesszük Őt azzá. Az Ige azt mondja: Ő Isten Felkentje, Ő Isten választottja. A Zsidók 1,9 azt mondja: „*felkent téged az Isten*” – nem az emberek –, „*a te Istened, örömmel olajával a te társaid felett*”. Ő az Úr Messiása. Nem te választottad Őt, nem te tetted Őt azzá, és nem is én, nem mi tettük Megváltónkká, senki nem tette Őt azzá, hanem egyedül csak Isten. Ezt még az Őt gúnyoló nép is tudta, mikor ott a kereszt alatt gúnyolták, és azt kiabálták: mentse meg magát, ha „*Ő a Krisztus, az Istennek ama választottja*”, (Lukács 23,35). Az Apostolok Cselekedetei 4,26 is így írja: „*Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az Ő Krisztusa ellen*”. Isten Krisztusa ellen. Jézust tehát nem mi tesszük Úrrá és Krisztussá, ezt fontos megértenünk. Mert amikor választ keresünk arra, kicsoda Jézus, akkor meg kell értenünk, hogy nem valami emberek vagy az egyház által felmagasztalt személy, hanem Ő Isten választottja, megoldása bűneink kérdésére. Ha elutasítjuk Őt, az Ő személyét, akkor nem egy tömeg véleményével szállunk szembe, nem az egyház tagjaival nem értünk egyet, hanem Isten választását nem fogadjuk el, Őt magát utasítjuk vissza, nem az egyházat. Istent utasítjuk vissza. Ezzel tisztában kell lennünk, amikor válaszolunk hozzánk szóló kérdésére. Ha elutasítjuk Jézust, Istent utasítjuk el, és ha elfogadjuk Őt, akkor az Úr segítőjét, Megmentőjét, akit értünk küldött, fogadjuk el. Nem az a kérdés tehát, hogy én vagy te mit akarunk tenni Jézussal, hanem hogy elfogadod-e, hiszed-e, hogy Isten Őt küldte el személyesen neked és nekem megmentőül, Krisztusul, aki meg tud szabadítani bűneink hatalmából, abból, hogy olyan dolgokat tegyünk,

gondoljunk, vágyjunk, amikről tudjuk, hogy rossz, hogy bűn. Ő az egyedüli Szabadító a bűn állapotából és a bűnös természetből, Ő az egyedüli megoldás életünkre, fájdalmainkra, és nincs más. Isten egyedül Őt kínálja nekünk, nem ad más módot. A kérdés pont ezért az, hogy hiszed-e azt, amit Isten Jézus személyéről mond a Bibliában, hogy Ő a Krisztus, a te Szabadítód, a te Megmentőd?

Sajnos sok keresztyén manapság nem Krisztusról akar beszélni, hanem befolyásolni akarja az embereket. Azt hiszik, hogy ha egy híresség, mondjuk egy híresebb színész vagy sportoló kezd hinni Krisztusban, akkor majd neki befolyása lesz az emberekre, mert ő híres. Miatta majd többen fognak hinni Istenben. Ez azonban egy mítosz, egy kitalált dolog. A történelem folyamán soha senkit nem mentett meg egyetlen ember befolyása sem. Az egyház hatalma nem az emberek manipulálásában és befolyásolásában van. Az egyház ereje ebben a világban az evangéliumban van, abban a titokban, hogy kicsoda Jézus Krisztus. Az Ő személyében van. Krisztus az, aki megment bennünket, nem pedig valamiféle képzelt befolyásunk és ráhatásunk másokra. Nekünk nem befolyásolni kell az embereket, hanem megtéríteni, hogy bűneiket megbánva higgyenek Jézus Krisztusban. Az Ő személyéről szóló hitvallás az, amire Isten építi ezt az egyházat, hogy ha te megvallod másoknak, hogy kicsoda Jézus neked, nem valami ügyeskedés vagy gondolati befolyásolás. Nem! Nyilvános vallástétel kell arról, kicsoda nekem Jézus. Tévhit azt hinni, hogy híres emberek, logikusnak tűnő érvek, modern nyelvezetet használó kiselőadások vagy bármi által mi befolyásolhatjuk az embereket. Nem ezek alkotják a lényegét. Tudjuk, hogy mi menti meg az embereket? Az, ha felismerik, hogy kicsoda Jézus, ha felismerik, hogy Ő a Krisztus, az élő Isten Fia, és őszintén belátják elveszett, bűnös állapotukat, és megérik, hogy szükségük van arra a Krisztusra, akit Isten küldött el hozzánk. Pont ezért ennek a világnek és népünknek is Krisztust hirdető emberekre van szüksége! Krisztust hirdető emberekre van szüksége a családtagjainknak, a barátainknak, a munkatársainknak, hogy arról halljanak, kicsoda Ő.

Miért? Mert ahhoz, hogy hinni tudjunk Benne, hirdetni kell az igét. Krisztus a folytatásban hitünk forrásáról beszél a Máté evangéliumában. Azt mondja: *„Boldog vagy, Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette meg ezt neked, hanem az én mennyei Atyám”* (Máté 16,17). Azt mondja ezzel Krisztus: ezt az információt, hogy ki vagyok, nem emberi képességeid révén szerezted, Simon (még a régi nevén szólítja, az óemberén, hogy leleplezze, hogy az óember mire képes). Mert a test és vér kifejezés az emberi természetre utal. Nem a te értelmed, nem a különleges logikád, nem a jó megfigyelőképességed, sem a vallásos hagyományból szerzett ismereted által tudtad meg azt, hogy ki vagyok én – mondja itt Jézus –, mert

nincs semmi birtokodban, ami felfedhette volna neked az én személyemet. Milliók látták Jézust, és mégse ismerték meg. Erre utal Ő. Arra, hogy Péter ugyanazokat a dolgokat látta, hallotta, tapasztalta, mint vele sokan mások. Hogyan lehetséges, hogy Péter ezek alapján elhitte, hogy Jézus a Krisztus, megismerte a választ arra a kérdésre, hogy kicsoda Ő, mások pedig meg nem? Hogy lehetséges ez? Ugyanazt hallva, ugyanazt tapasztalva, ugyanazon keresztül menve hogyan lehet, hogy az egyik hisz, és a másik nem? Úgy, hogy az üdvözítő hit Isten ajándéka. Nem az ember képessége annak felismerése, hogy kicsoda Jézus. Jézus személyazonosságát, hogy kicsoda Ő, Isten maga fedi fel előttünk és személyesen nekünk, nem mi jövünk rá arra magunktól. Ezt érti Krisztus azalatt, hogy az Atya kijelentette neked úgy, hogy te hinni kezdted bennem, Péter. De várjunk csak! Itt Jézus az Atyáról beszél, de nézzük meg a folytatást! Nem sokkal később, a Lukács 10,22-ben Krisztus másról is beszél. Figyeljük, mit mond: *„senki sem tudja, kicsoda a Fiú”* – ez világos, ezt eddig is mondta Péternek –, *„csak az Atya”* – megerősíti, amit mond, hogy az Atya tudja megjelenteni –, *„és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelenteni”*. Várjunk csak! Az Atya is kijelenti a Fiút, és a Fiú jelenti ki az Atyát. Ki az, aki végzi ezt a kijelentést a számunkra? Pál apostol még egy válaszát hadd olvassam fel: *„senki sem mondhatja Úrnak Jézust”* – azaz ismerheti fel az Ő személyét –, *„hanem csak a Szent Lélek által”* (1Korinthus 12,3). Krisztus tehát azt mondja, hogy az Atya kijelenti Őt, Ő jelenti meg, hogy kicsoda Jézus. Aztán később azt mondja, hogy Krisztus maga is megmutatja magát és az Atyát nekünk, és aztán megerősíti, hogy a Szentlélek által ismerjük fel és vallhatjuk Őt Úrnak. Csodálatos bizonyoságtétel ez, Testvérek: a Szentháromság Isten az, aki kinyilatkoztatja a Fiút az emberi értelem és szív számára, személyesen neked és nekem. Isten munkálkodik bennünk, és fedi fel Krisztus személyét. Mert mi magunktól csak vak emberek csoportja vagyunk, akik nem tudják, kicsoda Jézus, Isten azonban kegyelmesen kijelenti, megmutatja Őt nekünk, hitet ad elfogadni, elhinni azt, hogy Ő a mi Krisztusunk és Megváltónk.

Hogyan jelenti ki Őt? Hiszem, hogy egyedül Krisztus személyén keresztül. Minden embert Krisztushoz akar irányítani Isten. Aztán megérteti velünk, hogy Ő Szentháromság, de az első, hogy mindig keresd Jézust. Erre hív minket, hogy higgyük el: az Ő személyén keresztül az Atya ki akarja jelenteni magát, az Atya minket a Fiúhoz akar vinni. Arra bátorít minket, hogy ismerjük meg Krisztust a Szentíráson keresztül, nézzünk Őrá, kutassuk az Igében azt, amit tanított, mondott, tett, és kövessük Őt. Mert az a kérdés, hogy amikor Jézus azt mondja Péternek, hogy az Atya jelentette ezt ki neked, Péter, akkor mit értett ezalatt? Hogyan mutatta meg az Atya Péternek, hogy Jézus a Krisztus? Csakis úgy, hogy Péter Jézussal fog-

lalkozott. Ennyi. Jézusra nézett, Őt hallgatta, Őt követte, Neki próbált engedelmessé válni, és Benne hitt. Krisztus tetteiből, szavaiból, és ezeken keresztül jelentette meg az Atya Péternek, hogy kicsoda a Fiú. Hiszem, hogy ez ma is így van. Hogyha Krisztusra nézünk, az Ő igéjét hallgatjuk, tanítására figyelünk, cselekedetein gondolkozunk, csodáira ráeszmélünk, ezen keresztül a Szentlélek megvilágosítja előttünk, kicsoda Jézus. Úgy gondolom, hogy csak így fedezhetjük fel, hogy Ő a hozzánk és nekünk küldött Krisztus. Amikor Őt hallgatod egy alkalmon, amikor követed azt az utat, amit az igében megértesz, és amelyen Ő jár, amikor látod azokat a dolgokat, amelyeket cselekszik a testvéred életében, itt a gyülekezetben vagy a saját életedben, akkor a Szentlélek egyre világosabbá teszi számunkra, hogy kicsoda Ő valójában.

Kinek mondotok engem? Ez vallástételre felszólító kérdés. Beszélsz te Jézusról valakinek? Beszélsz Jézusról másoknak? Beszélgetéstéma ez egyáltalán manapság, a modern 21. században a politika, a sport, a tudomány és más egyéb népszerű témák mellett? Előjön ez a kérdés, hogy kicsoda Jézus? A legfontosabb kérdés számunkra ez. Adja az Úr, hogy mi is megismerhessük Jézust személyes Megváltónknak, Krisztusunknak, és Ő segítsen minket abban, hogy meg is akarjuk Őt ismerni, és hinni tudjunk Benne, és mások előtt megvallani, ki is Ő valójában.

Imádkozzunk!

Hálaadással dicsőítünk Téged, megváltó Úr Jézus Krisztus, hogy vakságunk közepette Te eljöttél, és bár az egész világ látta a csodákat már a születésed környékén is, és később is mindent, amit tettél, mondtál és hirdettél, mégis vakok maradtak. De nem ítélni akarunk, mert ez a vakság bennünk is van. Hogyha nem könyörölsz meg rajtunk, akkor igaz marad a Te ígéd, hogy senki sem tudja, hogy kicsoda a Fiú, hanem csak az Atya. De hálát adunk és dicsőítünk azért, mert könyörülő, irgalmas mennyei Atyánk vagy, és a Te szerelmes Fiadat akarod nekünk megmutatni, és erre alkalmassá is akarsz bennünket tenni, vakoknak szemeik megnyílását hirdeted, azt, hogy felfedjed előttünk a Te szent Fiad személyét, és bár teljes valójában sose értjük meg, hisz Ő maga is Isten, de az igében annyi csodálatos dolgot mutatsz meg, és magasztalod fel Őt, hogy meghajoljunk Előtte, és Úrnak hirdessük és valljuk Őt. Kérünk ezért, hogy segíts mindig hálaadással venni a Te ígédet, valahányszor Krisztust látjuk meg benne. Kérünk, megváltó Urunk, hogy segíts a Te személyeddel foglalkoznunk, annyi problémánk, annyi ügyünk, annyi gondolatunk van, segíts, hogy a leglényegesebbet ne felejtjük el sose. És adj bátorságot, adj meggyőződést, adj elhivatottságot hirdetni szeretteinknek is, és beszélgetni Rólad, kicsoda vagy Te.

Kérünk Téged, hogy áldd meg az igédet, amelyet csendességeinkben olvasunk, vagy itt, gyülekezeti alkalmakon. Kérünk, hogy minden alkalommal tárd fel előttünk annak jelentését, hiszen nem lelki ember nem foghatja meg Isten Lelkének dolgait, de Teáltalad viszont igen, mert megvilágosítasz bennünket. Kérünk, ebben erősíts minket nap mint nap, hadd legyen szívünk vágya mindig Téged keresni, és Krisztust egyre jobban megismerni. Kérünk, ebben erősíts meg egyen-egyenként is minket, szolgálóként, gyülekezetként is, a Te gyermekeidként.

Imádkozunk azért, hogy magyar népünk körében is adj minél többeket, akik nem technikákról, nem módszerekről, nem bizonyos meggyőzésekről beszélnek, hanem Rólad. Téged hirdetnek, hisz Rád van szükségünk. Adj, kérünk, ébredést magyar népünknek határon innen és túl! És őrizd meg testvéreinket, akik a háborútól szenvednek, és könyörgünk minden népért, akiket a háború sújt. Add könyörületedet! És mivel Te vagy mindennek Ura, irgalmad szerint vess véget a háborúnak! Formáld népek vezetőinek szívét és gondolatait továbbra is!

Kérünk, hogy a mi életünkben is a háborúskodásnak úgy vess véget, hogy a Te békességed hadd éljen bennünk, de segíts a bűn ellen minden nap küzdenünk, és elsősorban a saját bűneink, saját óemberünk ellen. Ezekben a harcainkban segíts és támogass bennünket, hisz gyakran megfáradunk, megkeseredünk. Köszönjük, hogy a Te kegyelmed elég nekünk, ahogy Pálnak is elég volt.

Kérünk, gyógyítsd betegeinket, kórházi vagy otthoni ágyon fekvőket! Vigasztald azokat a családokat, akik a héten búcsúztak szeretteiktől, vagy vesztették el szeretteiket.

Könyörgünk, hogy minden dolgunkban támogass bennünket! Legyél ott velünk, amikor szeretteinkkel, családtagjainkkal vagyunk, vagy mikor munkában dolgozunk, vagy iskolában tanulunk, vagy itt a gyülekezetben vagyunk. Kérünk, segíts, hogy Rád nézzenek a mi szemeink! És mindig add a Te utad világosságát! A Te igéd mécses a mi lábunk előtt, segíts figyelni annak fényére és annak útmutatására! Így őrizz minket a Benned való hitben, bizalomban addig, amíg magad mellé veszel bennünket. Köszönjük, ha már reménységgel várjuk azt az időt, azt a végső szabadítást, ha pedig még félünk, akkor segíts Velel elrendeznünk bűneink kérdését és minden más egyebet, ami megakadályoz minket abban, hogy teljesen Rád bízunk magunkat.

Így őrizz, kérünk, minket kegyelmesen, Krisztusért!

Ámen.

290. ének

1. Ve-zess, Jé-zu-sunk, Vé-led in-du-lunk.
Küz-de-lem-re hív az é - let,
Hadd kö-ves-sünk ben-ne té - ged;
Fog-jad a ke-zünk, Míg meg-ér-ke-zünk.

2. Adj erős szívet, / Hogy legyünk hívek.
És ha terhet kell viselnünk, / Panaszt mégsem ejt
a nyelvünk;
Rögös bár utunk, / Hozzád így jutunk.
3. Sebzett szívünk majd / Mikor felsóhajt,
Vagy ha másért bánat éget, / Adj türelmet, békességet,
Reménnyel teli / Rád tekinteni.
4. Kísérd lépteink / Éltünk végéig,
És ha roskadozva járunk, / Benned támaszt hadd
találunk,
Míg elfogy az út, / S mennyben nyitsz kaput.